

Hicr Sûresinin 94. ayetinde Kur'an'ın üslubundaki kuvvet nasıl görülüyor?

İşte ekseriyetle üslûb-u Kur'an geçen tarzlarda ulvî ve parlak olduğundandır ki; bazan bir bedevi arab bir tek kelâma meftun olur, Müslüman olmadan secdeye giderdi.

Bir bedevi **قَاَصَدَعُ بِمَا نُؤْمَرُ** kelâmını işittiği anda secdeye gitti.

Ona dediler: "*Müslüman mı oldun?*"

Yok" dedi, "*Ben şu kelâmın belâğatına secde ediyorum.*"

Üstte geçen âyet

"Şimdi sen, emrolunduğun şeyi çatlatırcasına bildir." (Hicr, 15/94)

mealinde olup Hz. Peygambere gelen vahyi açıktan, çekinmeden ve ısrarla tebliğ etmesini bildirir. "*Gök ağlamayınca yer gülmez.*" şeklinde edebi bir ifade, sözün kalitesinden anlayan kimseleri nasıl heyecanlandırır, takdire sevk ederse, ilâhî kelâmı yer alan ifadeler sözden anlayan "söz sarraflarını" öyle heyecanlandırmış, takdire sevk etmiştir. Ancak âyetin mealî onun söz özelliklerini ve güzelliklerini birebir yansıtamadığı cihetle, "aynı etkiyi biz neden hissetmiyoruz?" şeklinde bir soru zihne ve hayale gelmemesi gerekir.

Bunu şöyle bir örnekle daha iyi anlayabiliriz: "**Yola çık, yol açık**" cinaslı bir ifadedir. Vurgu iyi yapılarak söylendiğinde, muhatabında tesir bırakmaması düşünülemez. Ama bu ifadeyi İngilizce veya Arapça gibi bir dile çevirdiğimizde, manayı aktarabilsek bile cümledeki cinas sanatını yansıtabilmemiz mümkün olmayacaktır. Benzeri bir durumu "**Çaresizseniz, çare sizsiniz.**" cümlesi için söyleyebiliriz.